

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑΘΑΤΟΣ

Στον εννοιολογικό άξονα που συνδέει τις προηγούμενες εργασίες του *Τρίλι Ηρακλείτα Στακκιά* (1991), *Ο Κήπος των Εσπεριδίων* (1993), *Άκκα* (1996), *Το Βιβλίο των χαμένων πόλεων* (1998) και *Λίθαι* (2006), ο Γιάννης Σταθάτος συνεχίζει τον αναστοχασμό του πάνω στη σύγχρονη διαμόρφωση της έννοιας του τοπίου, σε αντίθεση, πάντα, με το αρχαιοελληνικό ιδεώδες του φυσικού τοπίου. Στη νέα του σειρά που έχει τον τίτλο *Γκερί ανέμων, περί υδάτων, περί τόπων*, ως παραπομπή, όπως εξηγεί ο ίδιος, στη θεωρία του Ιπποκράτη η οποία συσχετιζε τη φύση και τη θεραπεία των νοσημάτων με το περιβάλλον στο οποίο εμφανίζονται, μας φέρνει αντιμέτωπους με εικόνες από τα απόβλητα της σύγχρονης καταναλωτικής κοινωνίας. Νόμιμες και παράνομες, οι κωματερές που βιάζουν ανεξέλεγκτα το περιστατικό και επαρχιακό τοπίο, φωτογραφημένες στο φως της χαρραχής ή με τα θερμά χρώματα του απομεσήμερου –σύμφωνα με τις κλασικές αρχές της τοπογραφίας–, αναδεικνύουν μια άλλη, αποσιωπημένη πλευρά του «υψηλού» του υστερού καπιταλισμού. Εκτός από τα προφανή οικολογικά σημειώματα, η δυστοπική αυτή θεώρηση του τοπίου εκφράζει κι ένα γενικότερο απαισιόδοξο αίσθημα απογοήτευσης μπροστά στη σύγχρονη ζωή, που υπονοείται και από το λογοπαίγνιο του τίτλου της σειράς.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ, ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ, ΠΕΡΙ ΥΔΑΤΩΝ,
ΠΕΡΙ ΤΟΠΩΝ, 2007
ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΛΑΜΒΔΑ
© ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑΘΑΤΟΣ

